

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Zuzany Bystřické a soudců Mgr. Petra Pospíšila a JUDr. Faisala Husseiniho, Ph.D., v právní věci

žalobce: **Ing. V. Č.**
bytem X

proti
žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**
sídlem Masarykova 427/31, 602 00 Brno

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 18. 10. 2019, č. j. 43083/19/5300-22441-701848

takto:

- I. Žaloba **se zamítá.**
- II. Žalobce **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobce se dne 1. 4. 2011 registroval k dani z přidané hodnoty (dále též „DPH“). Dne 22. 7. 2015 doručil Finančnímu úřadu pro Kraj Vysočina (dále též „správce daně“) žádost o zrušení registrace k DPH, daně z příjmů fyzických osob a daně silniční. Jako důvod uvedl „*skončení podnikání*“ a svůj obrat za předchozích 12 měsíců ve výši 100 000 Kč, resp. 0 Kč za poslední 3 měsíce. Dne 29. 7. 2015 vydal správce daně pod č. j. 1305670/15/2914-00510-711444 rozhodnutí, jímž zrušil registraci žalobce coby plátce DPH (pozn. soudu: rozhodnutí je opatřeno datem jeho podpisu oprávněnou osobou dne 28. 7. 2015, jak však plyne ze správního spisu, ve smyslu § 101 odst. 2 zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád, bylo

vydáno dne 29. 7. 2015). Rozhodnutí bylo žalobci doručeno dne 5. 8. 2015 a následujícím dnem žalobce přestal být plátcem DPH.

2. Dne 20. 12. 2015 podal žalobce přiznání k DPH za třetí čtvrtletí roku 2015. Dne 4. 2. 2016 doručil správce daně žalobci výzvu k odstranění pochybností ohledně korekce odpočtů daně podle § 79a a § 78d odst. 2 zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty (dále též „zákon o DPH“). Správce daně totiž zjistil, že žalobce vykázal v rámci režimu přenesené daňové povinnosti v podaných daňových přiznáních za zdaňovací období 2., 3. a 4. čtvrtletí 2012 přijatá zdanitelná plnění v celkové hodnotě základu daně 9 759 735 Kč. Jednalo se o stavební úpravy Lhotského rybníka, který je součástí evidovaného hmotného majetku žalobce. Správce daně tak měl za to, že žalobce měl při zrušení registrace k DPH snížit uplatněný nárok na odpočet daně z tohoto majetku.
3. Žalobce obratem dne 5. 2. 2016 doručil správci daně přihlášku k registraci k DPH s datem rozhodného dne pro povinnost zákonné registrace 5. 8. 2015, přičemž jako důvod registrace uvedl „§ 6e“ a jako důvod zrušení předchozí registrace k DPH „omyl“. Správce daně doručil žalobci dne 24. 2. 2016 výzvu k odstranění pochybností s tím, aby žalobce prokázal, že ke dni 5. 8. 2015 byl osobou povinnou k dani a dále že je zde dán důvod registrace ve smyslu § 6e zákona o DPH, tj. že žalobce je dědicem, který nabyl majetek po zemřelém plátcí a který pokračuje v uskutečňování ekonomických činností. Podáním doručeným správci daně dne 24. 2. 2016 vzal žalobce přihlášku k registraci k DPH zpět z důvodu „chybně uvedeného paragrafu“ a správce daně rozhodnutím ze dne 25. 2. 2016 registrační řízení zastavil.
4. Žalobce současně dne 24. 2. 2016 doručil správci daně další přihlášku k registraci k DPH podle § 6f odst. 1 zákona o DPH. Jako důvod dobrovolné registrace k DPH uvedl „zachování kontinuity plátce DPH a pokračování v podnikání zemědělského podnikatele a zachování hmotného majetku, který vznikl přenesením daňové povinnosti při opravě rybníku v roce 2012“. Jako důvod předchozího zrušení registrace k DPH žalobce uvedl „omyl z důvodu obavy před neustálými změnami a zvyšování náročnosti na agendu a elektronickou evidenci DPH“. Správce daně rozhodnutím ze dne 8. 3. 2016 zaregistroval žalobce jako plátce DPH; rozhodnutí bylo žalobci doručeno dne 11. 3. 2016 a dnem následujícím se žalobce opět stal plátcem DPH.
5. Dne 12. 4. 2016 doručil správce daně žalobci výsledky postupu k odstranění pochybností. Dle správce daně žalobce v rámci režimu přenesené daňové povinnosti – odběratel vykázal v podaných daňových přiznáních za zdaňovací období 2., 3. a 4. čtvrtletí roku 2012 přijatá zdanitelná plnění v celkové hodnotě základu daně 9 759 735 Kč, z nichž uplatnil nárok na odpočet v celkové výši 1 951 947 Kč. Jednalo se o technické zhodnocení Lhotského rybníka ve vlastnictví žalobce, které při zrušení registrace k DPH podléhá povinnosti snížení odpočtu daně podle § 79a zákona o DPH. Žalobci tak vznikla povinnost vrácení částky DPH ve výši 1 561 558 Kč. Dne 5. 6. 2016 pak správce daně z těchto důvodů zahájil u žalobce daňovou kontrolu DPH za zdaňovací období 3. čtvrtletí roku 2015.
6. Dne 10. 8. 2016 doručil žalobce správci daně dopis, v němž požádal o zneplatnění rozhodnutí o zrušení registrace plátce daně ze dne 29. 7. 2015, č. j. 1305670/15/2914-00510-711444. O zrušení registrace totiž požádal omylem, jelikož dne 1. 7. 2015 uzavřel smlouvu o společném užívání a ekonomickém hospodaření s majetkem, který je v jeho podnikání. Obrat společnosti, s níž žalobce uzavřel tuto smlouvu, překročil za období od 1. 11. 2014 do 31. 7. 2015 částku 1 000 000 Kč. Z tohoto důvodu byl žalobce po celou dobu plátcem

DPH a do současné doby rovněž podával daňová přiznání. K žádosti o zrušení registrace tedy došlo omylem pramenícím „zřejmě ze snížené koncentrace a paměti pro prodělané klíšťové encefalitidy“. Žalobce k žádosti připojil smlouvu o společném užívání majetku ze dne 1. 7. 2015 uzavřenou mezi ním a korporací Leryz s. r. o.

7. Správce daně podání žalobce postoupil žalovanému jako podnět k přezkumnému řízení. Žalovaný rozhodnutím ze dne 22. 2. 2017, č. j. 8819/17/5300-22441-701848, nařídil přezkoumání rozhodnutí správce daně ze dne 29. 7. 2015, č. j. 1305670/15/2914-00510-711444, neboť toto rozhodnutí by mohlo být v rozporu s právními předpisy. Smlouvu ze dne 1. 7. 2015 žalovaný posoudil jako smlouvu o společnosti ve smyslu § 2716 zákona č. 89/2012 Sb., občanský zákoník. Zrušení registrace žalobce k DPH by tak bylo možné pouze v případě, pokud by žalobci zaniklo členství ve společnosti (§ 106c odst. 1 zákona o DPH). Současně žalovaný vyslovil domněnku, že se může jednat o předstíraný úkon žalobce, a uložil proto správci daně, aby v přezkumném řízení ověřil, zda společnost od svého vzniku skutečně reálně vykonávala ekonomickou činnost a plnila povinnosti vyplývající ze zákona o DPH. Správce daně následně provedl přezkumné řízení a rozhodnutím ze dne 14. 2. 2018, č. j. 223263/18/2914/00065-711795, přezkumné řízení zastavil. Podle správce daně nebylo prokázáno, že společnost od svého vzniku reálně vykonávala ekonomickou činnost a kdo je určeným společníkem pro účely DPH a že plní povinnosti vyplývající ze zákona. Smlouvu o společném užívání majetku ze dne 1. 7. 2015 pak správce daně vyhodnotil jako předstíraný (simulovaný) úkon. Žalovaný rozhodnutím ze dne 18. 10. 2019, č. j. 43083/19/5300-22441-701848, zamítl odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí správce daně.

II. Shrnutí argumentů obsažených v žalobě

8. Proti posledně uvedenému rozhodnutí žalovaného podal žalobce včasnou žalobu. Namítl, že žádost o zrušení registrace k DPH ze dne 22. 7. 2015 podal nedopatřením. Jelikož byl ke dni podání této žádosti společníkem společnosti, ke zrušení jeho registrace k DPH nikdy nemělo dojít. Žalobce po celou dobu také podával daňová přiznání k DPH. Dle smlouvy o společnosti byly pozemky v katastrálních územích Podchýšská Lhota, Rohozov a Laziště převáděny do režimu společného užívání; žalovaný však zaměňuje užívání pozemků za jejich cílené hospodaření za účelem zisku. Hlavním cílem společníků byla vzájemná spolupráce, neboť žalobce měl ve svém majetku pozemky a rybníky a druhý společník – korporace Leryz s. r. o. – měla technické prostředky k rybářskému hospodaření (auto, přívěs, bedny na přepravu živých ryb, sítě, kádě, aerátory, kesery a jiné rybářské náčiní).
9. Správce daně i žalovaný provedli chybnou interpretaci § 2716 občanského zákoníku a § 100 zákona o DPH. Žalobce splnil předmět smlouvy o společnosti v odst. 3 smlouvy stejně jako další podmínky v odst. 4 smlouvy. Uvedená ustanovení byla naplněna i před písemným vyhotovením smlouvy dne 1. 7. 2015. Společník Leryz s. r. o. využíval pozemky žalobce v k. ú. Podchýšská Lhota a Rohozov – rybník Lhotský již před 28. 7. 2015 především za účelem uskladnění ryb (už v roce 2013). Avšak teprve po vypuštění rybníka, výlovu ryb a jejich vytrídění v dubnu 2016 bylo možno provést vyhodnocení společného užívání tohoto rybníka. Ekonomické využití rybníka tak bylo možno zjistit až v roce 2016 a nikoliv v roce 2015, jak mylně uvádí správce daně.
10. Skutečnost, že žalobce byl v době podání žádosti o zrušení registrace k DPH společníkem společnosti, byla osvědčena vícero důkazy, které správce daně a žalovaný nevzali v potaz nebo na jejich základě dospěli k nesprávným závěrům. Jedná se zejména o dodací lístky

vystavené korporací ORLÍK NAD VLTAVOU s. r. o. ze dne 21. 4. 2015 a 23. 4. 2015, zkušební protokol ze dne 16. 5. 2015, faktury, fotografie a další dokumenty prokazující přepravu a umístění ryb společníkem Leryz s. r. o. do rybníků žalobce nebo skutečnost, že společník Leryz s. r. o. využíval pozemky žalobce k uskladnění dřeva a rybářské lodi. Veterinární osvědčení a zdravotní potvrzení k přemístění zvířete vystavil MVDr. Martin Kubát pro korporaci ORLÍK NAD VLTAVOU s. r. o., a nikoliv pro korporaci Leryz s. r. o., jak mylně uvádí žalovaný. Chybné je rovněž zjištění žalovaného, že žalobce či korporace Leryz s. r. o. pozměnili data odebrání ryb od korporace ORLÍK NAD VLTAVOU s. r. o. z 21. 3. na 21. 4. 2015 a z 23. 3. na 23. 4. 2015 – změnu provedl zaměstnanec korporace ORLÍK NAD VLTAVOU s. r. o. a korporace Leryz s. r. o. tuto změnu odsouhlasila.

11. Závěrem žalobce s odkazem na judikaturu Ústavního soudu a § 2 odst. 4 a § 68 odst. 4 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, vyjádřil přesvědčení, že s ohledem na dostupné informace legitimně očekával, že jeho registrace k DPH zrušena nebude. Ze všech těchto důvodů navrhl, aby soud rozhodnutí žalovaného zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

III. Vyjádření žalovaného k žalobě

12. Žalovaný se ve vyjádření k žalobě ze dne 26. 2. 2020 vypořádal s námitkami žalobce obdobně jako v napadeném rozhodnutí. Zdůraznil, že správce daně rozhodl dne 29. 7. 2015 o zrušení žalobcovy registrace k DPH na základě skutkového stavu, který mu byl v té době znám. Žalobce teprve dne 10. 8. 2016 uvedl, že je společníkem společnosti a předložil příslušnou smlouvu. Žalovaný dále zopakoval svoji argumentaci, na jejímž základě uzavřel, že žalobce v rozhodné době nebyl členem společnosti. Žalovaný respektuje, že vyhodnocení společného užívání rybníka bylo možné zjistit a vyčíslit až po vylovení ryb v roce 2016. Tato skutečnost však nemá vliv na to, že s chovem ryb byly spojeny náklady (výdaje), které se vztahovaly již k roku 2015, a které se měly projevit v základu daně, popř. v účetnictví společníků společnosti již v roce 2015, což se nestalo. Ani použití rybníka ve vlastnictví jiného neznamena automaticky existenci společnosti – občanský zákoník upravuje i jiné smluvní instituty, např. výprosu. Pokud žalobce tvrdí existenci společnosti již v roce 2013, pak postupoval v rozporu se zákonem č. 563/1991 Sb., o účetnictví, neboť v takovém případě měl počínaje rokem 2014 vést podvojný účetnictví, které však nikdy nevedl a nevede. Dále se žalovaný opětovně vypořádal s jednotlivými důkazními prostředky předloženými žalobcem obdobně jako v žalobou napadeném rozhodnutí. Dle smlouvy o společnosti měly být pozemky ve vlastnictví žalobce převáděny do společného užívání mimo jiné za účelem ekonomického využívání – k tomu však v rozhodné době nedošlo, neboť dle listiny o vyrovnání ze dne 31. 12. 2016 nebyla většina ekonomických činností na pozemcích žalobce realizována a v případě rybníka Lhotský sám žalobce tvrdil, že tento rybník nemohl být až do dubna 2016 využíván. Žalovaný závěrem připomněl, že při správě daní se správní řád nepoužije, přičemž rozhodnutí správce daně považuje za řádně odůvodněné. Navrhl, aby soud žalobu zamítl.

IV. Další podání účastníků řízení

13. Žalobce podal k vyjádření žalovaného rozsáhlou repliku ze dne 13. 6. 2020, v níž tvrdil, že byly dodrženy veškeré podmínky smlouvy o společnosti ve vztahu k pozemkům tvořícím rybník Lhotský, tj. rybářské, ekonomické i vodohospodářské užívání, jakož i poskytnutí

souhlasu společníkovi Leryz s. r. o. k registraci hospodářství dle zákona č. 166/1999 Sb., o veterinární péči a o změně některých souvisejících zákonů (veterinární zákon), k registraci zařízení pro chov živočichů pocházejících z akvakultury a k údržbě a opravě vodohospodářských zařízení, přičemž tyto skutečnosti žalobce prokázal konkrétními důkazy. Dále namítl, že dosáhl za 12 bezprostředně po sobě jdoucích kalendářních měsíců obratu ve výši 1 321 736 Kč, a tudíž i z tohoto důvodu nebyly splněny podmínky pro zrušení registrace k DPH. Připomněl též, že nepřestal uskutečňovat ekonomickou činnost a plnění s nárokem na odpočet daně. Žádost o zrušení registrace podal týž den, kdy mu na Okresní správě sociálního zabezpečení bylo sděleno, že v případě žádosti o předčasný starobní důchod nemůže aktivně podnikat. Na finančním úřadě potom při vyplnění tiskopisu nevěnoval přílišnou pozornost správnosti vyplnění kolonek a spoléhal se na rady pracovnice úřadu, protože jako jiní adepti na předčasný důchod tomu příliš nerozuměl a chtěl mít vše co nejdříve za sebou. Dále žalobce podrobně opakoval svá tvrzení ohledně společného užívání rybníka Lhotský. Výpasa není dle žalobce relevantní ve vztahu k společnému užívání majetku. Žalobce i společník Leryz s. r. o. předložili za rok 2015 evidenci pro účely DPH v souladu s § 100 zákona o DPH, a to každý samostatně, protože sdružující společnosti nevznikla zdanitelná plnění s nárokem na odpočet daně. Manipulační a provozní řád rybníka Lhotský byl schválen 26. 6. 2013 a rybník byl kolaudován 9. 6. 2013, tedy před uskladněním ryb společníka Leryz s. r. o. K pochybnostem žalovaného ohledně místa a času pořízení k důkazu předložených fotografií žalobce navrhl soudu provést výslech svědků P. H. aj. T., případně provést nahlédnutí do počítače, kde jsou fotografie uloženy. Dále navrhl výslech svědků MVDr. T. H. a P. K.

14. *Žalovaný* zareagoval duplikou ze dne 23. 3. 2021, v níž obsáhle zopakoval svoji argumentaci. Poukázal též na to, že některé žalobcovy námitky nebyly uplatněny ani v daňovém řízení, ani ve lhůtě pro podání žaloby, a tudíž jsou nepřipustné.
15. *Žalobce* následně podal tripliku ze dne 24. 5. 2021, v níž přestřel obdobné argumenty, jako ve svých dřívějších podáních. Konstatoval též, že jeho daňové priznání za rok 2015 ze dne 27. 6. 2016 není platné, neboť bylo opraveno jeho daňovým poradcem na základě dohody se správcem daně právě kvůli kolonce F přílohy č. 1, kde mají být údaje o společnosti, která není právnickou osobou. Avšak korporace Leryz s. r. o. je právnickou osobou, takže se na ni kolonka F nevztahovala, a proto po dohodě se správcem daně nebyla kolonka F vyplněna. Tvrzení žalovaného, že uplatnil nové námitky, není pravdivé, neboť tyto námitky vznesl již v daňovém řízení. Konečně podle žalobce žalovaný (správce daně) nad míru obvyklou využíval své právní síly a vůči žalobci – starobnímu důchodci jednal rozporuplně i v dalších případech souvisejících s touto věcí. Např. správce daně pro výpočet zhodnocení majetku na rybníku Lhotský a na to navazující DPH použil nerelevantní pomůcky, zamítl žalobcovu žádost o neplatnost doručení platebního výměru (i když byl žalobce dlouhodobě nepřítomen na trvalé adrese) a rovněž zamítl jeho žádost o povolení posečkání úhrady daně a namísto toho vydal exekuční příkazy na všechny bankovní účty a veškerý majetek žalobce, a to přesto, že žalobce uhradil více než polovinu nespravedlivě uložené daně a postupně ji správcem daně splácel. Toto jednání správce daně a žalovaného má znaky účelovosti s cílem poškodit žalobce a zajistit jeho finanční prostředky nad rámec účinné potřeby, „aby ho ožebračil a znemožnil mu další podnikání OSVČ a dostal ho do krizových situací ve starobním důchodu a v jeho normálním životě“.
16. *Žalovaný* ve svém závěrečném vyjádření ze dne 31. 8. 2021 znovu zopakoval své argumentační postoje. Doplnil, že námitky žalobce týkající se údajného využívání právní

síly správcem daně nad míru obvyklou a rozporuplného a netransparentního jednání správce daně, byly jednak uplatněny opožděně, jednak nijak nesouvisí s předmětem tohoto soudního řízení.

17. Na toto vyjádření reagoval žalobce podáním ze dne 30. 9. 2021. Dne 26. 8. 2022 pak žalobce soudu zaslal *Znalecký posudek č. 1127-08/21 vypracovaný dne 17. 11. 2021* Ing. Danielem Kozickým, znalcem v oboru stavebnictví, odvětví stavby vodní a v oboru ekonomika, odvětví ceny a odhady, se specializací ceny a odhady nemovitostí. Předmětem posudku, jehož zadavatelem byl žalobce, bylo „[p]osouzení rozsahu a kvality prací, souladu s projektovou dokumentací, vad na díle, souladu provedených prací s doloženou fakturací na stavbě *„Lhotský rybník – rekonstrukce a protipovodňová opatření“*, prováděné společností *NERAK – Rožmitál spol. s r. o., provádění staveb, IČO 25053434 v období od 26. 3. 2012 do 31. 10. 2012, dle otázek zadaných zadavatelem posudku*“. Žalobce k posudku uvedl, že prokazuje, jaké skutečné zhodnocení investičního majetku bylo dosaženo při opravě rybníku Lhotský v roce 2012. Správce daně použil pro výpočet zhodnocení investičního majetku pomůcky, přičemž vycházel ze stavebního rozpočtu projektanta Ing. Marka Duspivy z března 2011. Skutečné zhodnocení investičního majetku je však jiné, neboť zhotovitel prací NERAK – Rožmitál spol. s r. o. provedl stavební práce jinak a v jiné hodnotě, než jak plánoval Ing. Duspiva. Z Přílohy č. 10.6 (str. 64) plyne, že skutečný rozsah provedených prací investičního majetku (SO-01, SO-02 a SO-03) byl proveden ve výši 3 089 514,25 Kč, což je zároveň skutečné zhodnocení investičního majetku, k němuž se váže DPH v přenesené daňové povinnosti ve výši 617 902,85 Kč.

V. Jednání konané dne 31. 8. 2022

18. Při jednání účastníci setrvali na již dříve písemně vyjádřené argumentaci. Žalobce podrobně zopakoval již výše rekapitulovaná skutková a právní tvrzení počínaje dotačně podpořenými pracemi na rybníku Lhotský v roce 2012 konče vyměřením daně dle pomůcek ze strany správce daně. K argumentaci uplatněné v replice ze dne 13. 6. 2020 ohledně dosažení obratu dostačujícího pro zachování registrace k DPH dále předložil fakturu č. 140014 ze dne 6. 7. 2014 vystavenou v rámci reklamace prací na rybníku Lhotský a dvě poštovní poukázky ze dne 18. 9. 2014 (na částku 2 664 Kč) a 10. 12. 2014 (na částku 9 322 Kč) prokazující příjmy z pronájmu pozemků (tento druh příjmu nebyl v replice započítán, čímž se výše obratu za 12 bezprostředně po sobě jdoucích kalendářních měsíců ještě zvýšila na částku 1 333 722 Kč). Žalovaný nad rámec zdůraznil, že přezkum byl vymezen poměrně úzce a týkal se toliko otázky, zda byl žalobce ke dni 29. 7. 2015 společníkem společnosti.
19. Soud podrobně konstatoval obsah soudního a správního spisu. Neprováděl přitom dokazování listinami navrženými žalobcem k důkazu, které již byly součástí správního spisu, neboť jeho obsahem se dokazování neprovádí (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 1. 2009, č. j. 9 Afs 8/2008-117, č. 2383/2011 Sb. NSS; rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz). Ostatní důkazní návrhy žalobce pak zamítl (viz níže).

VI. Posouzení věci

20. Soud přezkoumal v mezích žalobních bodů napadené rozhodnutí žalovaného, jakož i rozhodnutí správce daně včetně řízení předcházejících jejich vydání, a shledal, že **žaloba není důvodná**.

21. K věci je v první řadě vhodné tzv. „vytknout před závorku“, že postup správce daně a žalovaného spočívající v provedení přezkumného řízení *stricto sensu* neodpovídal řešené situaci. Žalobce svou žádost o „zneplatnění rozhodnutí o zrušení registrace“ založil výlučně na tvrzení, že v době zrušení registrace k DPH byl členem společnosti. Jinak řečeno tvrdil, že správce daně při rozhodování o zrušení registrace žalobce k DPH vycházel z nesprávně zjištěného skutkového stavu, přičemž tuto skutečnost žalobce dokumentoval novým dosud nepředloženým důkazem – smlouvou ze dne 1. 7. 2015. Bylo tak na místě posoudit žalobcovu podání jako návrh na povolení obnovy řízení ve smyslu § 117 odst. 1 písm. a) zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád. Soud má přitom důvodné pochybnosti, že by pro povolení obnovy řízení byly splněny zákonné podmínky. Nicméně přestože žalovaný dospěl k chybnému závěru, že je na místě použít dozorčí prostředek – přezkumné řízení – který slouží k nápravě vad právních a nikoliv skutkových, nemá tato skutečnost vliv na zákonnost jeho rozhodnutí. Nařízení přezkoumání rozhodnutí je plně na úvaze správce daně. I v přezkumném řízení je přitom možné provádět důkazy a zjišťovat skutkový stav a na jeho základě následně rozhodnout (srov. § 123 odst. 3 daňového řádu). Byť tedy soud považuje v daném případě přezkumné řízení za neodpovídající procesní situaci, není tato skutečnost důvodem pro zrušení rozhodnutí žalovaného.
22. Podle § 2716 odst. 1 občanského zákoníku platí, že zaváže-li se smlouvou několik osob sdružit jako společníci za společným účelem činnosti nebo věci, vzniká společnost. Podle odst. 2 téhož ustanovení bylo-li ujednáno sdružení majetku, vyžaduje se k platnosti smlouvy soupis vkladů společníků jimi podepsaný. Má se za to, že sdruženo bylo jen to, co uvádí soupis.
23. Citované ustanovení obsahuje základní právní úpravu společnosti coby sdružení bez právní subjektivity. Základní úprava je bezformální a vyžaduje pouze projev vůle vícero osob (více než jedné) a jasné vyjádření společného účelu. Pokud však dochází ke sdružení majetku, zákon k platnosti smlouvy v odst. 2 jednoznačně požaduje písemný soupis vkladů společníků (srov. text „*soupis*“ a „*jimi podepsaný*“). To je zásadní rozdíl oproti předchozí úpravě tohoto smluvního typu obsažené v § 829 a násl. zákona č. 40/1964 Sb., občanský zákoník. Takový soupis vkladů může být součástí smlouvy o společnosti nebo může být učiněn i samostatně; bez písemného soupisu vkladů však společnost nevznikne.
24. Na tuto speciální konstrukci sdružení činností či věcí reagoval i zákon o DPH, který obsahoval zvláštní ustanovení týkající se společnosti a jejích společníků (pozn. soudu: tato úprava byla s účinností od 1. 7. 2017 bez náhrady zrušena zákonem č. 170/2017 Sb., kterým se mění některé zákony v oblasti daní). V době rozhodné pro posouzení této věci (rok 2015) především zákon o DPH v § 6a stanovil, že osoba povinná k dani, která a) je společníkem společnosti, v jejímž rámci se uskutečňuje plnění s nárokem na odpočet daně, je plátcem ode dne, kdy se stal plátcem kterýkoli z ostatních společníků, nestane-li se podle tohoto zákona plátcem dříve, b) se stane společníkem společnosti, v jejímž rámci uskutečňuje plnění s nárokem na odpočet daně společně s plátcem, je plátcem ode dne, kdy se stala společníkem. Na to navazující § 95 zákona o DPH ukládal osobě povinné k dani, která je společníkem společnosti, a která se stane plátcem, povinnost o tom informovat ostatní společníky do 15 dnů ode dne, ve kterém se stala plátcem. V § 73 odst. 7 zákon o DPH podrobněji upravoval podmínky pro nárok na odpočet daně: u plátců, kteří uskutečňují zdanitelná plnění jako společníci společnosti, uplatňuje nárok na odpočet daně u přijatých zdanitelných plnění použitých k činnosti společnosti určený společník, který vede evidenci pro účely daně z přidané hodnoty za společnost. Společníci společnosti, kteří

jsou plátcí, mohou uplatnit nárok na odpočet daně u přijatých zdanitelných plnění použitých pro činnost společnosti jednotlivě, pokud uskutečňují zdanitelná plnění, ke kterým tato přijatá zdanitelná plnění použijí, a pokud tato uskutečněná zdanitelná plnění uvedou ve svých daňových přiznáních. Je-li uplatňován nárok na odpočet daně jednotlivými společníky společnosti, musí být těmito společníky uplatněna daň na výstupu ve vztahu k určenému společníkovi společnosti, který přiznává daň na výstupu za činnost celé společnosti. Podle § 100 odst. 4 zákona o DPH byli plátcí, kteří jsou společníky téže společnosti, povinni vést evidenci pro účely daně z přidané hodnoty za činnost, pro kterou se sdružili, odděleně. Tuto evidenci vede za společnost určený společník, který za společnost plní všechny povinnosti a uplatňuje práva vyplývající z tohoto zákona pro ostatní společníky. Podle § 101b zákona o DPH byl plátce, který jako určený společník vede evidenci pro účely daně z přidané hodnoty za společnost, povinen uvést ve svém daňovém přiznání plnění s nárokem na odpočet daně a daň ze své činnosti a plnění s nárokem na odpočet daně a daň z činnosti celé společnosti. Ostatní společníci v daňovém přiznání uvádějí pouze plnění s nárokem na odpočet daně a daň ze své vlastní činnosti. Konečně podle § 106c odst. 1 zákona o DPH mohl plátce, který je společníkem společnosti, požádat o zrušení registrace pouze v těchto případech: a) zaniklo-li jeho členství ve společnosti, nebo b) při zániku společnosti po vypořádání majetku.

25. Judikatura správních soudů v této souvislosti zdůrazňuje, že pro registraci společníka společnosti k DPH je podstatné nejenom formální uzavření smlouvy o společnosti, ale současně též to, že společnost reálně vykonává činnost podléhající dani (případně činnost od daně osvobozenou s nárokem na odpočet; srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 11. 2016, č. j. 9 Afs 125/2016-164, www.nssoud.cz).
26. Podstatou projednávané věci je posouzení otázky, zda byl žalobce v době, kdy byla zrušena jeho registrace k DPH, společníkem společnosti, a zda tudíž mělo být rozhodnutí o zrušení registrace k DPH v přezkumném řízení zrušeno pro rozpor s § 106c odst. 1 zákona o DPH. Správce daně i žalovaný posoudili smlouvu o společném užívání majetku uzavřenou mezi žalobcem a korporací Leryz s. r. o. datovanou dnem 1. 7. 2015 jako smlouvu o společnosti podle § 2716 občanského zákoníku. S tímto posouzením se soud ztotožňuje, neboť tato smlouva obsahem odpovídá označenému ustanovení. Soud k tomu doplňuje, že smlouva byla uzavřena za účelem užívání majetku – pozemků specifikovaných v bodu 1 předmětu smlouvy. V takovém případě je pak v souladu s § 2716 odst. 2 občanského zákoníku k platnosti smlouvy o společnosti vyžadován písemný soupis vkladů. Za tento soupis lze dle názoru soudu považovat pozemky vyjmenované v bodu 1 předmětu smlouvy, nicméně tato skutečnost vede k závěru, že k platnému uzavření smlouvy o společnosti mohlo dojít nejdříve dne 1. 7. 2015 (žádné dřívější písemné soupisy vkladů společníků nebyly v průběhu přezkumného řízení zjištěny), kdy bylo dle tvrzení žalobce písemné vyhotovení smlouvy podepsáno oběma smluvními stranami. Proto snažil-li se žalobce v daňovém řízení a v řízení před soudem tvrdit, že k naplňování smlouvy o společnosti docházelo již před datem 1. 7. 2015, nemají tato tvrzení žádný vliv na vznik a platnost smlouvy o společnosti, k čemuž mohlo dojít nejdříve písemným vymezením vkladů v bodu 1 předmětu smlouvy. Jinak řečeno: před 1. 7. 2015 nemohl mít žalobce s korporací Leryz s. r. o. uzavřenu platnou smlouvu o společnosti, neboť v té době neexistoval písemný soupis vkladů (případně konkludentní jednání těchto subjektů je z pohledu § 2716 odst. 2 občanského zákoníku nedostačující).

27. Správce daně se nicméně dále v přezkumném řízení zabýval otázkou, zda předmětná smlouva byla skutečně uzavřena dne 1. 7. 2015 nebo až později (po zrušení registrace žalobce k DPH), a zda tedy nebyla antedatována. Při posuzování této otázky pak správce daně i žalovaný postupovali logicky, pokud se zabývali tím, zda uvedená smlouva byla uzavřena a platná a účinná ke dni vydání rozhodnutí o zrušení registrace žalobce k DPH, tj. ke dni 29. 7. 2015, neboť jen skutečnosti nastalé k tomuto okamžiku mohly být správcem daně reflektovány při zrušení žalobcovy registrace k DPH. Lze tak uzavřít, že z hlediska zákonnosti rozhodnutí správce daně o zrušení registrace žalobce k DPH je rozhodné, zda předmětná smlouva o společnosti byla platná a účinná v době od 1. 7. do 29. 7. 2015, a zda byla rovněž společností v tomto období reálně vykonávána činnost podléhající DPH.
28. Již z tohoto vymezení je zřejmé, že pro posouzení věci jsou zcela nerozhodná tvrzení a důkazy žalobce dokumentující činnost společníků po 29. 7. 2015 (tvrzené provádění přepravy a umístění ryb společníka Leryz s. r. o. do rybníků žalobce, užívání pozemků žalobce společníkem Leryz s. r. o. k uskladnění dřeva a rybářské lodi). Soud proto pro nadbytečnost neprováděl důkazy předložené žalobcem až v řízení před soudem, které měly prokazovat tyto činnosti (faktura č. 2015013 ze dne 26. 8. 2015, fotografie pořízené policií dne 30. 10. 2015, oprava písarské chyby ze dne 11. 1. 2016, návrh dohody na vzájemné vyrovnání pohledávek a závazků ze dne 14. 9. 2015). Stejně tak má pro věc nulový význam aktivita společníků v roce 2013, a proto soud neprováděl k důkazu ve správním spisu dosud nezaložené fotografie datované rokem 2013 a výslech P. H.
29. Obdobně – jako nerelevantní pro posouzení otázky vzniku společnosti – hodnotí soud tvrzení žalobce o činnosti společníků na jaře 2015. Z tohoto důvodu soud neprovedl pro nadbytečnost důkaz zkušebním protokolem ze dne 16. 5. 2015, č. 206471/15, fotografiemi dřevní hmoty datovanými 18. 5. 2015 až 30. 6. 2015 majícími prokazovat uskladnění dřeva společníka Leryz s. r. o. na pozemku parc. č. X, fakturou č. 6/2015 ze dne 27. 5. 2015 a výslechem J. T. a P. K.
30. Žalobce se v přezkumném řízení a v řízení před soudem zaměřil zejména na prokazování faktické aktivity společníků v rámci společnosti, a to mimo jiné i v relevantním období od 1. 7. do 29. 7. 2015. I kdyby však soud připustil, že v době od 1. 7. do 29. 7. 2015 byly v rybníku Lhotský umístěny ryby obstarané společníkem Leryz s. r. o. a že na pozemcích žalobce docházelo k umístění dřeva společníkem Leryz s. r. o., je tvrzení žalobce o existenci společnosti v tomto období a o jeho členství v ní vyvráceno zejména následujícími skutečnostmi zjištěnými v přezkumném řízení, s nimiž se soud ztotožňuje:
- Společníky společnosti jsou pouze žalobce a korporace Leryz s. r. o., jejímž je žalobce jediným společníkem a jednatelem. Vytvoření smlouvy o společnosti a o jakémkoliv obsahu a s jakýmkoliv datem je tudíž plně v dispozici žalobce.
  - Po zrušení registrace k DPH žalobce podal dvě přihlášky k nové registraci (5. 2. 2016 a 24. 2. 2016), přičemž v obou přihláškách uvedl, že není společníkem společnosti.
  - Ze spisového materiálu vedeného příslušným správcem daně nevyplývá, že by korporace Leryz s. r. o. uzavřela s žalobcem smlouvu o společnosti.
  - Z daňového přiznání korporace Leryz s. r. o. k dani z příjmů právnických osob za zdaňovací období roku 2015 ani z přílohy k účetní závěrce za zdaňovací období

roku 2015 nevyplývá, že by tato korporace byla v tomto zdaňovacím období společníkem společnosti.

- e) Korporace Leryz s. r. o. jako určený společník nepředložila evidenci pro účely DPH za rok 2015 ve smyslu § 100 odst. 4 zákona o DPH.
- f) Z daňového přiznání žalobce k dani z příjmů fyzických osob za zdaňovací období roku 2015 nevyplývá, že byl v tomto zdaňovacím období společníkem společnosti.
- g) Náklady a výdaje, které byly v roce 2015 spojeny s chovem ryb v rybnících žalobce, se nijak neprojeví v účetnictví společníků ani v základu daně společníků.

31. K tomu soud připojuje další podstatné skutečnosti:

- a) Skutková verze žalobce je nedůvěryhodná, neboť žalobce opakovaně měnil vyličení okolností týkajících se jeho omylu při podání žádosti o zrušení registrace k DPH. Nejprve tvrdil, že se jednalo o omyl z důvodu obavy před neustálými změnami a zvyšováním náročnosti na agendu a elektronickou evidenci DPH. Uvedl též, že se domníval, že svoji podnikatelskou činnost může provozovat i bez nároku na odpočet DPH. Opětovně se tedy přihlásil k registraci poté, co mu bylo sděleno, že musí být registrován, aby splnil podmínku k odpisu hmotného majetku, který vznikl přenesením daňové povinnosti při opravě rybníka Lhotský v roce 2012. Následně žalobce předložil tvrzení, že registrace neměla být nikdy zrušena, protože již od 1. 7. 2015 byl společníkem společnosti. Žádost o zrušení registrace podal omylem pramenícím zřejmě ze snížené koncentrace a paměti po prodělané klíčové encefalitidě. Konečně v řízení před soudem svá tvrzení završil konstatováním, že žádost o zrušení registrace podal též den, kdy mu na Okresní správě sociálního zabezpečení bylo sděleno, že v případě žádosti o předčasný starobní důchod nemůže aktivně podnikat. Na finančním úřadě potom při vyplnění tiskopisu nevěnoval přílišnou pozornost správnosti vyplnění kolonek a spoléhal se na rady pracovnice úřadu, protože jako jiní adepti na předčasný důchod tomu příliš nerozuměl a chtěl mít vše co nejdříve za sebou.
- b) Tvrdil-li žalobce, že společník Leryz s. r. o. vložil do společnosti movité věci potřebné k chovu ryb (auto, přívěs, bedny na přepravu živých ryb, sítě, kádě, aerátory, kesery a jiné rybářské náčiní), pak se tak zjevně nestalo v roce 2015, neboť tyto vklady nejsou uvedeny v písemné smlouvě ze dne 1. 7. 2015. Některé z nich jsou obsaženy v soupisu majetku předloženého správci daně dne 22. 6. 2017, avšak tento soupis vznikl evidentně až po 1. 6. 2017, neboť obsahuje pozemky, jež byly do společnosti vloženy až dodatkem datovaným právě 1. 6. 2017.
- c) Ačkoliv soud nezpochybňuje, že realita života přináší mnohé bizarní příhody, je opravdu obtížné uvěřit příběhu, podle nějž žalobce uzavřel dne 1. 7. 2015 smlouvu o společnosti (zjevně za účelem vykonávání činností podléhajících DPH), avšak již za tři týdny podal správci daně žádost o zrušení registrace k DPH a až do 10. 8. 2016 existenci této společnosti on i korporace Leryz s. r. o. před správcem daně důsledně zamlčovali. Následně žalobce tuto společnost správci daně odhalil s poukazem na ztrátu (snížení) paměti.
- d) Přestože si žalobce na své členství ve společnosti vzpomněl až v srpnu 2016, existenci společnosti a své členství v ní se paradoxně snažil prokázat tvrzením o svém osobním zcela vědomém naplňování smlouvy o společnosti za celou dobu od jejího vzniku dne 1. 7. 2015.

32. Na základě výše uvedeného soud uzavírá, že je zcela nepravděpodobné, že by smlouva o společnosti byla uzavřena dne 1. 7. 2015, resp. že by v období od 1. 7. do 29. 7. 2015 byl žalobce společníkem této společnosti. Naopak z výše uvedeného je celkem zřejmé, že smlouva o společnosti byla uzavřena až jako reakce na žalobcovu zjištění, že v důsledku zrušení registrace k DPH bude nucen vrátit nárokovaný odpočet DPH, tj. v první polovině roku 2016. Smlouva byla jejími účastníky (resp. žalobcem) antedatována ve snaze žalobce vyhnout se této povinnosti. Tento závěr nemá vliv na existenci či platnost této smlouvy, pouze posouvá okamžik jejího vzniku daleko za soudem zkoumané období. V tomto ohledu je nezbytné korigovat závěr správce daně, že tato smlouva byla předstíraným právním jednáním – účastníci smlouvy nepochybně chtěli takovou smlouvu uzavřít, řídit se jí a nehodlali jí zakrývat jiné právní jednání. Účelově však posunuli datum jejího vzniku. Tato skutečnost pak vede soud k jedinému možnému závěru, že v období od 1. 7. do 29. 7. 2015 nebyl žalobce společníkem této společnosti, neboť společnost v této době ještě neexistovala. Rozhodnutí správce daně ze dne 29. 7. 2015, č. j. 1305670/15/2914-00510-711444, jímž byla žalobci na jeho žádost zrušena registrace k DPH, tudíž bylo vydáno v souladu se zákonem. Za této situace správce daně postupoval správně, pokud přezkumné řízení zastavil.
33. Pokud v období od 1. 7. 2015 do 29. 7. 2015 docházelo k žalobcem tvrzeným aktivitám (umístění ryb společníka Leryz s. r. o. do rybníků žalobce, užívání pozemků žalobce společníkem Leryz s. r. o. k uskladnění dřeva), jejich základem nebyla smlouva o společnosti, která v té době neexistovala. To samozřejmě neznamená, že by se tato jednání odehrávala mimo právní rámec – bylo by je však třeba posoudit dle konkrétních okolností podle jiných ustanovení občanského zákoníku (výprosa, nájem, pacht apod.). Pro potřeby této věci však podrobné zkoumání těchto jednání a jejich právní kvalifikace není relevantní. Soud proto pro nadbytečnost neprovedl ani důkazy předložené žalobcem v soudním řízení, které měly prokazovat tyto aktivity v tomto období (faktura č. 2015012 ze dne 8. 7. 2015, fotografie dřevní hmoty datované 1. 7. 2015 až 29. 7. 2015 mající prokazovat uskladnění dřeva společníka Leryz s. r. o. na pozemku parc. č. 185/10 a jeho odvoz z něj, návrh dohody na vzájemné vyrovnání pohledávek a závazků ze dne 22. 7. 2015, vyúčtování těžby dřeva a výkupu dřevní hmoty – harvestor H8/91, F10/82, potvrzení MVDr. T. H. ze dne 19. 3. 2020 a výslech MVDr. T. H.).
34. Obrana žalobce proti těmto závěrům nemůže obstát. Tvrdí-li žalobce, že správce daně i žalovaný provedli chybnou interpretaci § 2716 občanského zákoníku a § 100 zákona o DPH (chybu však blíže neupřesňuje), pak soud tento pohled žalobce nesdílí a odkazuje na své závěry uvedené výše. Na posouzení věci dále nemá žádný vliv skutečnost, že žalobce po celou dobu podával příznání k DPH. Příznání podané v prosinci za třetí čtvrtletí roku 2015 byl totiž povinen podat, neboť v rámci daného zdaňovacího období byl stále registrovaným plátcem DPH. Daňové příznání za první čtvrtletí roku 2016 (stejně jako další daňová příznání) byl rovněž povinen podat, neboť se plátcem daně opětovně stal dobrovolnou registrací ke dni 11. 3. 2016. Pokud pak žalobce podal též příznání za čtvrté čtvrtletí roku 2015, činil tak v době, kdy se snažil zachovat kontinuitu svého plátcovství, neboť z postupu k odstranění pochybností se dozvěděl, že jinak bude nucen vrátit nárokovaný nadměrný odpočet.
35. Soudu není zcela zřejmé, co žalobce míní námitkou, že žalovaný zaměňuje užívání pozemků za cílené hospodaření na nich za účelem zisku. Tato námitka patrně souvisí s tvrzením žalobce, že v roce 2015 nebyl společností dosažen žádný ekonomický výsledek,

neboť rybník Lhotský byl vyloven až v dubnu 2016 (kdy teprve bylo možno zjistit ekonomický výsledek). Zde je však nutno zdůraznit, že vedení účetnictví či evidence pro účely DPH není závislé na tom, zda registrovaný plátce dosáhl ekonomického výsledku, nýbrž má odrážet relevantní skutečnosti z účetního a daňového hlediska. Jestliže žalobce tvrdil, že v roce 2015 docházelo k nákupu a umístování ryb, jejich veterinárnímu prověřování či ke skladování dřeva, pak s těmito činnostmi byly zcela nepochybně spojeny náklady, případně šlo o zdanitelná plnění. Tyto se však nijak neprojevily v účetnictví společníků, ani v jejich základu daně, ani v evidenci pro účely DPH dle § 100 odst. 4 zákona o DPH. Tento závěr (stejně jako tvrzení žalobce, že společníci vedli tuto evidenci samostatně a určený společník ji nevedl odděleně pro společnost, jak mu citované ustanovení ukládá) proto vylučuje existenci společnosti v tomto období.

36. Pokud jde o dokazování v přezkumném řízení, jakož i o hodnocení důkazů, soud se nedomnívá, že by orgány finanční správy pochybily. Skutkové závěry, ke kterým na základě dokazování dospěly, soud považuje za jasně prokázané a správně podřazené pod právní normy. Pro posouzení věci nemá žádný význam tvrzení žalobce, že veterinární osvědčení a zdravotní potvrzení k přemístění zvířete vystavil MVDr. M. K. pro korporaci ORLÍK NAD VLTAVOU s. r. o., a nikoliv pro korporaci Leryz s. r. o. Pokud jde o změnu data odebrání ryb od korporace ORLÍK NAD VLTAVOU s. r. o. z 21. 3. na 21. 4. 2015 a z 23. 3. na 23. 4. 2015, pak je celkem lhostejné, kdo změnu provedl. Pro žalovaného bylo podstatné, že veterinární osvědčení obsahující tato data předložené MVDr. M. K. se i v jiných okolnostech významně liší od totožného osvědčení předloženého žalobcem. Pochybnosti o důvěryhodnosti tohoto důkazu žalovaný srozumitelně popsal. Soud nicméně připomíná, že k tomuto přemístění ryb mělo dojít v dubnu 2015, tedy předtím, než společnost vůbec vznikla, a proto je tato skutečnost (i tento důkazní prostředek) pro posouzení věci nevýznamný.
37. Pro věc nemá žádného významu tvrzení žalobce, že manipulační a provozní řád rybníka Lhotský byl schválen dne 26. 6. 2013 a rybník byl kolaudován 9. 6. 2013, tedy před uskladněním ryb společníka Leryz s. r. o. Stejně tak je zcela irelevantní tvrzení, jakého skutečného zhodnocení investičního majetku bylo dosaženo při opravě rybníku Lhotský v roce 2012. Z tohoto důvodu soud neprováděl dokazování znaleckým posudkem Ing. Kozického ze dne 17. 11. 2021, č. 1127-08/21, doloženým žalobcem v řízení před soudem.
38. Žalobce též uvedl, že daňové přiznání žalobce za rok 2015 ze dne 27. 6. 2016 není platné, neboť bylo opraveno jeho daňovým poradcem na základě dohody se správcem daně právě kvůli kolonce F přílohy č. 1, kde mají být údaje o společnosti, která není právnickou osobou; avšak korporace Leryz s. r. o. je právnickou osobou, takže se na ni kolonka F nevztahovala, a proto po dohodě se správcem daně nebyla kolonka F vyplněna. Podle názoru soudu žalobce poněkud účelově přistupuje k textu obsaženému v příslušné kolonce F přílohy č. 1, kde je uvedeno: „*Jste-li společníkem společnosti, která není právnickou osobou, vyplňte údaje o ostatních společnících společnosti.*“ Z toho jednoznačně vyplývá, že na tomto místě daňového přiznání má daňový subjekt avizovat správcem daně právě své členství ve společnosti – sdružení bez právní subjektivity. Členem společnosti může být samozřejmě i právnická osoba, takže žalobce – pokud by opravdu v dané době byl společníkem společnosti – měl v této kolonce uvést svého společníka – Leryz s. r. o. (jak to ostatně bez problémů učinil v daňovém přiznání za rok 2016). Skutečnost, že tak neučinil, pouze dosvědčuje, že společníkem společnosti v roce 2015 nebyl. Tvrzení o „neplatnosti“ daňového přiznání k dani z příjmů fyzických osob za rok 2015 tudíž soud příliš nerozumí.

Správní spis sice obsahuje též opravné daňové přiznání žalobce, ale ani v něm kolonka F vyplněna není.

39. Žalobce dále v průběhu řízení uplatnil řadu námitek v rozporu s § 71 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále též „s. ř. s.“), tedy po lhůtě pro podání žaloby. K těmto námitkám proto soud nepřihlížel:
- a) Žalobce dosáhl za 12 bezprostředně po sobě jdoucích kalendářních měsíců obratu ve výši 1 333 722 Kč, a tudíž i z tohoto důvodu nebyly splněny podmínky pro zrušení registrace k DPH; vzhledem k nepřipustnosti této námítky soud neprovedl ani důkazy, které měly tvrzení žalobce prokazovat (rozhodnutí ze dne 7. 8. 2014, reg. č. 20/2014-131358/1, faktura č. 140014 ze dne 6. 7. 2014, faktura č. 140015 ze dne 5. 8. 2014, faktura č. 140016 ze dne 5. 9. 2014, faktura č. 140017 ze dne 4. 10. 2014, faktura č. 140018 ze dne 26. 11. 2014, poštovní poukázky ze dne 18. 9. 2014 a 10. 12. 2014).
  - b) Žádost o zrušení registrace podal žalobce týž den, kdy mu na Okresní správě sociálního zabezpečení bylo sděleno, že v případě žádosti o předčasný starobní důchod nemůže aktivně podnikat. Na finančním úřadě potom při vyplnění tiskopisu nevěnoval přílišnou pozornost správnosti vyplnění kolonek a spoléhal se na rady pracovnice úřadu, protože jako jiní adepti na předčasný důchod tomu příliš nerozuměl a chtěl mít vše co nejdříve za sebou.
  - c) Žalovaný (správce daně) nad míru obvyklou využíval své právní síly a vůči žalobci coby starobnímu důchodci jednal rozporuplně i v dalších případech souvisejících s touto věcí s cílem jej poškodit (soud podotýká, že jednání správce daně a žalovaného v jiných, byť třeba i částečně souvisejících věcech, nemá žádný vztah k zákonnosti nyní žalobou napadeného rozhodnutí).
40. Žalobce též předložil soudu k důkazu smlouvu o využívání pozemku parc. č. X v k. ú. X uzavřenou dne 11. 1. 2014 mezi ním a P. K. Žalobce ovšem nijak nespécifikoval, jakou právně významnou skutečnost by měl tento důkaz prokazovat, a proto jej soud jako nerelevantní neprovedl. Pro nadbytečnost soud též neprovedl důkaz ohledáním počítače, v němž jsou umístěny fotografie předložené žalobcem, neboť samy tyto fotografie nebyly pro rozhodnutí věci relevantní, a tudíž není důvodu o nich zjišťovat bližší informace.
41. Tvrzení žalobce, že při podání žádosti o zrušení registrace k DPH legitimně očekával, že jeho registrace zrušena nebude, soud považuje již za poměrně absurdní. Toto tvrzení kompletně popírá samo sebe, a proto soud nepovažuje za nutné jej další argumentací „vyvracet“.
42. Závěrem lze poznamenat, že soud může chápat situaci žalobce, který si patrně zcela neuvědomil veškeré důsledky spojené s podáním žádosti o zrušení registrace k DPH. Jestliže se však žalobce rozhodl tuto pro sebe nepříznivou situaci řešit tím, že daňovým orgánům a soudu předložil účelově vymyšlený příběh o založení společnosti, který doprovodil pro tento účel sestaveným důkazem (antedatovanou smlouvou o společnosti), nemůže toto jeho jednání požívat soudní ochrany.

VII. Závěr a náklady řízení

43. Soud tedy shledal námítky žalobce neopodstatněnými. V řízení nevyšly najevo ani žádné vady, k nimž musí soud přihlížet z úřední povinnosti. Z těchto důvodů žalobu zamítl jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s. ř. s.

Shodu s prvopisem potvrzuje: D. J.

44. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobce ve věci úspěch neměl, a proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému správnímu orgánu, kterému by jinak jakožto úspěšnému účastníku řízení právo na náhradu nákladů řízení příslušelo, náklady řízení nad rámec jeho běžné administrativní činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 31. srpna 2022

JUDr. Zuzana Bystřická v.r.
předsedkyně senátu